

Prædiken til 2. søndag i fasten

Mark. 9, 14-29

”Skal folkekirken ledes af en flok glade amatører?” Dette noget udfordrende spørgsmål kunne læses på en valgplakat ved sidste menighedsrådsvalg. Og nu er vi så igen kommet til et valgår. Plakatens provokerende spørgsmål kunne opfattes som en hentydning til de dengang siddende råds manglende professionalisme og derfor en mere eller mindre skjult kritik af tingenes tilstand, en protest mod en støvet og uvedkommende kirke og som en udfordrende opfordring til alle de forhåbentlig mange, der ville kunne bidrage med at ændre på de bedrøvelige og amatøragtige forhold. Så spørgsmålet skal vel besvares med et ”nej”.

Men hvad nu hvis man ikke svarer ”nej” til en amatørledelse, men tvært imod tænker et par tanker dybere og siger: ”Selvfølgelig skal kirken ledes af amatører!” For er det ikke sådan, at det snarere er det amatøragtige, der er folkekirkens adelsmærke? At være kirke for alle og enhver – også for dem der kun sjældent kommer i kirken – er uden tvivl folkekirkens egentlige styrke. Det er ikke en kirke for en eksklusiv skare, det er ikke en kirke for eliten. Så til valgplakatens udfordrende spørgsmål skulle man svare et rørende ”ja”!

Vi vil ikke have vores kirke professionaliseret, men have lov til at være en flok glade amatører. Det kan godt være, at vi skal ansætte nogle professionelle kontorfolk til at bøvle med alt papirarbejdet, men menighedsrådet skal selvfølgelig befolkes af medlemmer, der først og fremmest tænker med hjertet og bidrager med deres vidt forskellige erfaringer. For kun sådan kan vi bevare en ægte og levende kirke og menighed, mennesker der ikke er for fine eller for kloge til at møde kirkens herre med alle deres forskellige problemer.

For det er sådan, kirkens herre møder os: som en flok ægte livsamatører, der slås med deres daglige og mangfoldige problemer, sjældent på den mest begavede eller elegante måde, ja sommetider på en måde så vi efterfølgende kunne fristes til at tænke, at vi handlede som dæmonbesatte. Mange nyheder møder os med så brutale billeder om drab, vold eller masseudryddelse og fordrielse af mennesker, at vi fyldes med sorg og afsky – over at være mennesker. Eller vi græmmes og grues, når vi erkender, hvor ondsindet eller tankeløst vi kan behandle hinanden. I dag, den 21. februar, er der to begivenheder, som på sørgeligste vis minder

os om netop det. På denne dag for hundrede år siden indledtes slaget ved Verdun. Det skulle komme til at vare 300 dage og koste 300.000 unge mænd livet. Og uden at nogen sejrede. Og sidste år også på denne dag indledte en ung islamist sin hellige krig ved Krudttønden. Men lykkeligvis findes der rigtig mange modbilleder, som kan gribe os med dyb undren over, at meget trods alt kan ende godt. Ja, man kan i troens stille stunder kun tænke, at Gud da vist ikke helt har opgivet os. Det bringer os frem til søndagens evangelieafsnit, hvor Jesus, som vi kan se på billedet, mødes af en stor skare, der løber ham i møde, som havde de længtes efter endelig at få svar på alle de mange problemer og spørgsmål, de tumlede med.

Kirkens herre, Jesus Kristus, var kommet tilbage. Han havde været til himmelsk topmøde oppe på et bjerg. Han havde haft sine nærmeste disciple med. De var blevet så begejstrede for den himmelske fred og afstand til alle de jordiske problemer, at de havde foretrukket at forblive dér. Men Jesus havde ikke afsluttet sin opgave blandt mennesker, så de måtte pænt følge med tilbage til den jordiske virkelighed. Men knap er de kommet tilbage, før alverdens vankundighed og problemer og elendighed strømmer dem i møde i skikkelse af en dæmonbesat dreng. De tilbageværende disciple havde gjort alt, hvad de syntes var muligt for at helbrede den stakkels dreng. De havde jo så ofte set, hvordan Jesus blot med ord eller håndspåleggelse kunne uddrive hvad som helst og tilmed oprejse døde. Så de forstod ikke, hvorfor de ikke kunne. De fattede ikke den afgrundsdybe forskel på dem og deres

herre. Det var åbenbart ikke gået op for dem, at det var Gud, der handlede, når de var vidner til alle disse undere. Konfronteret med denne uvidenhed og elendighed oplever vi for en gangs skyld, at Jesus er ved at miste tålmodigheden: ”Hvor længe skal jeg holde jer ud?” lyder hans opgivende, vrede spørgsmål over denne vantro slægt. Lidt ligesom når en far eller mor ikke orker at bøvle mere med deres besværlige børn. Men i samme sætning siger han: ”Kom herhen med ham!”

Drengens far beskriver i dramatiske vendinger, hvordan en dæmon har drevet sit spil med drengen, siden han var barn. Og fortvivlet siger han derfor til Jesus: ”Hvis du kan gøre noget ... så hjælp os”. Igen mødes Jesus af vantro eller en ikke-tro: *Hvis* du kan! Han har kun været væk nogle få dage og mødes allerede af denne manglende tro på hans guddommelige autoritet. Og disciplene, der skulle forvalte troen og kirken imens, har heller ikke fattet meget af det hele. De optræder som rene amatører, når de ikke kender forskel på Guds suveræne gerning og deres egen menneskelige ageren. Alligevel helbreder han drengen og forklarer tålmodigt disciplene, hvad der er op og ned i troen, at alt er muligt for den, der tror, og at bønnen er vejen til at møde Gud og derigennem få hold på sine dæmoner. En sådan bøn kunne lyde: ”Gud giv mig sindsro til at acceptere de ting, jeg ikke kan ændre. Mod til at ændre de ting, jeg kan. Og visdom til at se forskellen”.

Selv om vi i dag ville sige, at drengen led af epilepsi og kunne helbredes med medicin, så kender vi også til dæmoner. Vi kalder dem

bare noget andet. Vi kan opleve, hvordan noget tilsyneladende udefra kan tage magten over et menneske, som f.eks. en psykisk lidelse eller et misbrug af alkohol eller stoffer. Eller det, som havde grebet den unge hellige kriger, som bare måtte dræbe. Det, som evangeliet og bønghørelsen så kan gøre ved disse mennesker, er at insistere på, at der et menneske derinde, som dæmonen ikke har magt over. Det er det menneske, der befries, den menneskelighed, vi holder fast ved, det gudbilledlige så at sige – som en inderste kerne i ethvert menneske. For vi er dog, som vi hørte før, skabt i Guds billede.

Det er derfor, Jesus ikke bare giver op og lader os sejle vor egen sø. Tværtimod husker vi måske den meget malende og dramatiske situation, hvor Jesus stiller stormen på søen og derved billedligt talt bringer ro i den tilværelse, vi ikke magter. Det er derfor, han alligevel helbreder drengen. Det er derfor, han alligevel tålmodigt belærer disciplene om, hvordan de skal håndtere deres kriser. Det er derfor, han alligevel kommer tilbage fra bjergets asketiske og fredfyldte trosliv til et liv, hvor troen er en kamp med dæmoner og hverdagens problemer. Fordi han trods al vor vankundighed og vantro og amatøragtige optræden ser tværs igennem det hele og ser det gudbilledlige i os. Så sandt, som vi er skabt i Guds billede. Derfor synes han åbenbart, at det er umagen værd at komme tilbage fra bjerget og erklære os sin ubetingede kærlighed ved at vandre videre ad den vej, han godt vidste førte til hans smertefulde død på korset. Oven i købet vel vidende, at selv hans allernærmeste ville

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

svigte og fornægte ham. Så vi kan med rette spørge som i en gammel salme: "...hvad elsked du hos støvet, at du ville alt opgive for at holde os i live ...?"

Når nu Gud altså finder det umagen værd at elske en sådan flok amatører udi troen og livet, skulle vi så ikke også vove at tage ledelsen af kirken på os som netop det: amatører. For slet ikke at tale om ledelsen af vor egen tilværelse. Mennesker, som bilder sig ind, at kan man sit Fadervor og sige med på trosbekendelsen, så er det ikke noget ringe grundlag for at være kirke og menighed. Og så bede til, at hvad end vi er, så må Ånden "kalde, forsamle og Jesus forklare, bygge Guds kirke, oplyse hans folk"! Det er Helligåndens gerning, og lad os bede om, at vi må erfare den som Guds kærligheds tolk i vort hjerte! Så vi som glade amatører udi dette liv frimodigt kan give os i kast med det hele. For Gud hørte vor bøn. Han blev ikke i sin himmel, men trådte lige ind midt i vor rådvildhed med al sin kærligheds magt. Amen

John Andersen

Nykøbing Falster Sogn

Salmer:

392, 582, 655, 652, 299